

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **T. H.**, zast. Mgr. Janou Hladíkovou, advokátkou se sídlem Pardubice, 17. listopadu 623, proti žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby ČR**, se sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2007, č.j. 55/404/2007-50/215, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2010, č. j. 6 Ca 325/2007 – 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 27. 9. 2007, č.j. 55/404/2007-50/215, a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Věznice Pardubice ve věcech služebního poměru ze dne 15. 6. 2007, č.j. Ú-5-Př/2007/21-7, kterým prvoinstanční správní orgán zamítl žádost žalobce o poskytnutí náhrad podle § 101 písm. a), b) a c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“).

Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Rozhodnutím ředitele Věznice Pardubice o náhradě škody na zdraví ze dne 22. 10. 2004, č.j. Ú-6-P/2004-21/Všeob/7, byl odškodněn služební úraz žalobce, který utrpěl dne 4. 4. 2004. Podle posudku o bolestném vystaveného MUDr. V. K. dne 3. 5. 2004 bylo žalobci přiznáno bolestné a náhrada za ztrátu na služebním příjmu. Dne 19. 10. 2006 se žalobce na podrobil operaci levého kolenního kloubu na chirurgickém oddělení Okresní nemocnice v Chrudimi; neschopen služby byl od 19. 10. 2006 do 18. 2. 2007. Dne 27. 3. 2007 předložil žalobce komisi pro odškodňování služebních úrazů posudek o bolestném vypracovaný MUDr. V. K. Vzhledem k nejasnostem v tomto posudku byl žalobce prvostupňovým služebním funkcionářem dne 6. 4. 2007 písemně informován, že náhrada za poškozené zdraví nebude v současné době poskytnuta a řízení bude znovu pokračovat po obdržení znaleckého posudku, o čemž bude tajemníkem komise informován.

Ze správního spisu dále soud zjistil, že se prvostupňový služební funkcionář snažil kontaktovat znalce z oboru ortopedie MUDr. L. T., který sdělil, že je zaneprázdněn a doporučil vyžádat si stanovisko posudkového lékaře zdravotnického zařízení, ve kterém byla operace prováděna. Dne 23. 4. 2007 požádal prvostupňový služební funkcionář oddělení ortopedie Okresní nemocnice v Chrudimi o zpracování lékařského posudku. Dne 3. 5. 2007 byla na tuto žádost vyhotovena zpráva o zdravotním stavu žalobce MUDr. J. V., lékařem chirurgického oddělení nemocnice Chrudim, ve které na dotaz, zda byla operace kolene LDK dne 19. 10. 2006 v příčinné souvislosti s úrazem ze dne 4. 4. 2004 a v kladném případě proč a z kolika procent, bylo uvedeno, že náhrada předního zkříženého vazů žalobce byla provedena dne 19. 10. 2006 pro stav po ruptuře LCA staršího data. Nelze vyloučit, že pacient prodělal dne 4. 4. 2004 tento úraz. Procentuální vyjádření nelze provést. Na dotaz, zda lze očekávat trvalé následky v souvislosti s úrazem ze dne 4. 4. 2004 a případně jaké, bylo uvedeno, že trvalé následky lze očekávat ve smyslu menší stability kolenního kloubu s následnými degenerativními změnami kolenního kloubu.

Rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 15. 6. 2007, č.j. Ú-5-Př/2007/21-7, zamítl ředitel Věznice Pardubice žádost žalobce o poskytnutí náhrad podle § 101 písm. a), b) a c) služebního zákona, neboť žalobce neprokázal příčinnou souvislost mezi služebním úrazem ze dne 4. 4. 2004 a operací ze dne 19. 10. 2006 posudkem lékaře ve smyslu § 8 vyhlášky č. 440/2001 Sb.

Podané odvolání žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Po přezkoumání a vyhodnocení předložených písemných podkladů neshledal ve výroku prvostupňového rozhodnutí ani v jeho odůvodnění nedostatky. Žalobce doplnil své odvolání novým posudkem o bolestném zpracovaným MUDr. K., datovaným 20. 7. 2007 a dále lékařskou zprávou chirurgického oddělení nemocnice Chrudim a soukromého praktického lékaře MUDr. K. Žalovaný požádal o odborné posouzení odbor zdravotnické služby Vězeňské služby. Na základě této žádosti zaslala Ústřední lékařská posudková komise Vězeňské služby protokol ze dne 21. 8. 2007, podle jehož závěrů žalobce v mezidobí mezi úrazem ze dne 4. 4. 2004 a operací ze dne 19. 10. 2006 neudával žádné výrazné subjektivní potíže s levým kolenním kloubem, hrál nohejbal (přitom dne 10. 9. 2004 při hře upadl a pohmoždil si oblast bederní páteře), a nelze proto jednoznačně vyloučit, že při této činnosti nedošlo v uvedeném mezidobí k novému poranění levého kolenního kloubu. Jednoznačnou odpověď by musel dát soudní znalec z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie – traumatologie. Žalovaný uzavřel, že podle § 14 odst. 1 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby č.

28/2003 a v souladu se stanoviskem ředitele Věznice Pardubice zaměstnanec, který se domáhá náhrady škody způsobené v souvislosti s plněním pracovních úkolů, musí prokázat, že mu škoda vznikla, její výši a příčinnou souvislost mezi vznikem škody a jednáním Vězeňské služby. Takovýto jednoznačný důkaz žalobce nepředložil.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Městský soud v Praze k závěru o důvodnosti podané žaloby. Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí podle soudu vyplývá, že žádost žalobce byla zamítnuta s odkazem na § 14 odst. 1 nařízení generální ředitelky Vězeňské služby ČR č. 28/2003 (dále jen „nařízení“), dle kterého musí zaměstnanec, který se domáhá náhrady škody způsobené v souvislosti s plněním pracovních úkolů, prokázat, že mu škoda vznikla, její výši a příčinnou souvislost mezi vznikem škody a jednáním Vězeňské služby. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že se žalobci nepodařilo prokázat souvislost mezi operací ze dne 19. 10. 2006 a služebním úrazem ze dne 4. 4. 2004.

Nařízení bylo vydáno podle čl. 9 písm. e) nařízení ministerstva spravedlnosti č. 1/2002, kterým se vydává organizační řád Vězeňské služby ČR, tedy na základě vnitroslužebního předpisu. Postup, dle kterého by vnitřní norma opravňovala k vydání další vnitřní normy, je podle soudu nepřipustný, neboť k takovému postupu je třeba zákonného zmocnění. Ustanovení § 14 odst. 1 nařízení je podle názoru soudu v rozporu s ustanovením § 180 odst. 1 služebního zákona, podle kterého je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže proto žalovaný rozhodoval podle § 14 nařízení, postupoval nesprávně. Jeho povinností bylo postupovat podle § 180 odst. 1 služebního zákona.

Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí dále vyplývá, že se v něm žalovaný omezil pouze na konstatování dokladů, které žalobce předložil v řízení před prvostupňovým služebním orgánem a v rámci odvolacího řízení a dokladů pořízených přímo služebním funkcionářem, aniž by uvedl, jaká skutková zjištění z nich učinil a jak je ve vztahu k nim hodnotil. To že se jednalo o podklady neúplné, vyplývá ze závěrů Ústřední lékařské posudkové komise Vězeňské služby ČR vysloveného v protokolu o jednání ze dne 21. 8. 2007, podle kterého by jednoznačnou odpověď na otázku existence příčinné souvislosti mezi operací žalobce ze dne 19. 10. 2006 a služebním úrazem ze dne 4. 4. 2004 mohl dát znalec z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie – traumatologie. Namísto toho, aby si žalovaný potřebné podklady pro náležité zjištění skutkového stavu v daném případě opatřil sám, uzavřel, že to byl žalobce, který neunesl důkazní břemeno a existenci příčinné souvislosti neprokázal. Městský soud v Praze proto uzavřel, že žalovaný při svém rozhodování nepostupoval v souladu s § 180 odst. 1 služebního zákona, a napadené správní rozhodnutí tak bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. K provedení důkazu znaleckým posudkem, jak žalovaný navrhoval, soud nepřistoupil, neboť by tím nahrazoval rozhodovací činnosti služebního funkcionáře.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, ve které uplatnil důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Předně je stěžovatel toho názoru, že rozhodnutí nelze zrušit s

pouhým odkazem na nesprávné odůvodnění, eventuálně rozpor vnitřního předpisu, na který se rozhodnutí odkazuje, se zákonem. Podle stěžovatele je třeba zkoumat, zda zákonu odpovídá skutečný postup rozhodujícího orgánu a výrok jeho rozhodnutí. Jestliže dle § 180 odst. 1 služebního zákona je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, nutno se zabývat především otázkou, zda skutečný postup služebního funkcionáře vyhovuje požadavkům této normy.

Se žádostí o vypracování posudku byl dne 19. 4. 2007 Vězeňskou službou telefonicky osloven MUDr. L. T., vedený u Okresního soudu v Pardubicích v seznamu soudních znalců pro obor ortopedie. Ten vzhledem ke své časové vytíženosti doporučil obrátit se se žádostí o zpracování posudku na posudkového lékaře zdravotnického zařízení, kde byla operace provedena. Dne 23. 4. 2007 proto požádal ředitel Věznice v Pardubicích přípisem o posudek MUDr. J. V., lékaře chirurgického oddělení Nemocnice Chrudim, který operaci prováděl a je současně veden v seznamu znalců pro obor zdravotnictví, odvětví chirurgie. Na tuto žádost odpověděl MUDr. V. zprávou ze dne 3. 5. 2007, podle které nelze potvrdit či vyvrátit příčinnou souvislost mezi úrazem ze dne 4. 4. 2004 a operací provedenou dne 19. 10. 2006 ani provést procentuální vyjádření. O tento závěr vyslovený přímo lékařem provádějícím operaci, pak opřel ředitel věznice i generální ředitel své rozhodnutí.

Podle stěžovatele je otázkou, zda požadavek zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jde tak daleko, že služební funkcionář musí prokázat žadatelem tvrzené skutečnosti za každou cenu. Jinými slovy vznesl stěžovatel otázku, kolik odborníků musí v konkrétním případě vyjádřit své stanovisko, aby mohl přijmout závěr o neprokazatelnosti určité skutečnosti. Stěžovatel je toho názoru, že služební funkcionář rozhodující v prvním stupni učinil vše, co lze po něm rozumně požadovat, aby mohl učinit závěr o tom, že se příčinnou souvislost mezi služebním úrazem a lékařskou operací nepodařilo prokázat. Dostatečné podklady k opačnému závěru přitom nepředložil ani žalobce.

Za správný nepovažuje stěžovatel ani názor soudu, podle něhož nelze interní předpis vydat na základě zmocnění v jiném interním předpisu, neboť k tomu je třeba zmocnění daného zákonem. Na rozdíl od podzákonných právních předpisů není k vydání vnitřního předpisu výslovného zákonného zmocnění třeba. Oprávnění k vydávání vnitřních předpisů vyplývá čistě ze vztahů podřízenosti a nadřízenosti a je projevem oprávnění řídit činnost podřízených, i když – jak připomíná Ústavní soud v nálezu č. 15/1994 Sbírky nálezů a usnesení – se tak děje za účelem konkretizace úkolů stanovených obecně závaznými předpisy. Podmínkou nutnou a dostačující k vydání vnitřního předpisu je tak norma stanovící vztah podřízenosti a nadřízenosti; právě z něj totiž plyne jak oprávnění nadřízených vnitřní normy vydávat, tak povinnost podřízených se těmito předpisy řídit. Nejsou proto podle stěžovatele vyloučeny případy, kdy nadřízený pověřil vnitřním předpisem své podřízené k vydávání vlastních vnitřních předpisů vůči jejich podřízeným.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalobce přípisem ze dne 8. 9. 2010. Oprávnění zrušit rozhodnutí správního orgánu pro rozpor vnitřního předpisu ze zákonem vyplývá podle něj přímo z čl. 95 Ústavy. Podle komentářové literatury je soud dokonce nejen oprávněn, ale povinen posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo mezinárodní smlouvou *ex offio*. Soud tak není vázán ani podzákonnými ani interními předpisy a pokud dovodí, že interní předpis je v rozporu se zákonem, pak je třeba postupovat v souladu se zákonem.

Správní orgány v daném případě nevyhověly požadavku § 180 odst. 1 služebního zákona, neboť si neopatřily znalecký posudek k prokázání příčinné souvislosti mezi pracovním úrazem a následnou operací, a to přestože sama komise pro řešení škod na zdraví zaměstnanců vypracování takového posudku požadovala. Rozhodnutí tak bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Stejně tak vyplývá tato skutečnost i ze závěrů Ústřední lékařské posudkové komise Vězeňské služby ČR, podle kterých by jednoznačnou odpověď na otázku existence příčinné souvislosti mezi úrazem a operací mohl prokázat jedině znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie – traumatologie. Pokud je žalobci známo, vyjádřil se k rozhodné otázce dosud pouze jeden odborník, MUDr. V., což by bylo podle žalobce dostačující, pokud by se tak stalo formou znaleckého posudku splňujícího kritéria požadovaná vyhláškou č. 440/2001 Sb. Otázka stěžovatele, kolik vyjádření je třeba pro náležité zjištění skutkového stavu, proto není na místě.

Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu stěžovatelem uplatněných stížných bodů, avšak po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 180 odst. 1 služebního zákona je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Podle § 180 odst. 2 služebního zákona je důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořádaná dokumentace skutkového děje.

Podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění (dále jen „vyhláška“) lékařský posudek za účelem stanovení výše odškodnění v jednotlivých případech a) zpracovává posuzující lékař, který je ošetřujícím lékařem poškozeného; b) vydává zdravotnické zařízení, jehož posuzující lékař zpracoval lékařský posudek.

Podle § 9 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ustanovují státní orgány zpravidla znalce, kteří jsou zapsáni v seznamu toho krajského soudu, v jehož obvodu má státní orgán sídlo nebo pracoviště.

Podle § 12 odst. 1 tohoto zákona je znalec (není-li vyloučen podle § 11) povinen podat posudek, jestliže byl ustanoven znalcem v řízení před státním orgánem. Odmítne-li znalec provést úkon, sdělí to státní orgán krajskému soudu, v jehož seznamu je znalec zapsán.

Podáním posudku pak vzniká nárok na odměnu a náhradu nákladů (§ 17 a násl. zákona č. 36/1967 Sb.). Podle § 17 odst. 1 má znalec za podání posudku právo na odměnu podle stanovených sazeb. Podle § 18 odst. 1 má znalec dále právo na úhradu nákladů, které účelně vynaložil v souvislosti se znaleckým posudkem.

K přibírání znalců srov. rovněž §§ 11 a 12 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících.

O věci samé uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Předně je třeba zdůraznit, že o žádosti osoby ve služebním poměru o poskytnutí náhrad podle § 101 služebního zákona vede služební funkcionář *správní řízení*. V této situaci vystupuje jako *správní orgán*, jehož úkolem je rozhodnout o subjektivních právech žalobce jako *účastníka řízení*. Nejedná se tedy o realizaci vztahů nadřízenosti a podřízenosti uvnitř organizační struktury orgánu veřejné moci, nýbrž o výkon veřejné správy *sui generis*, určený specifickým charakterem státně zaměstnaneckého poměru (blíže srov. rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 As 29/2003 - 97, publ. pod č. 415/2004 Sb. NSS). Relevantní platné právo na věc dopadající je proto pouze služební zákon, konkrétně jeho ustanovení upravující řízení ve věcech služebního poměru (§ 169 a násl.) a další zákony a obecně závazné předpisy tyto zákony provádějící.

Pro danou věc proto není rozhodné, zda je přípustné, aby vnitřní norma opravňovala k vydání dalšího vnitřního předpisu, nýbrž zda je služební funkcionář takovou vnitřní normou při svém rozhodování vázán. Jak vyplývá z výše předneseného, není tomu tak. Rozhodovací činnost orgánu veřejné správy sice může být do jisté míry korigována vnitřními normami, pro jeho postup v řízení a pro rozhodnutí ve věci je však určující pouze zákon, resp. prováděcí předpis. Vnitřní norma se tedy nepromítá do konečné písemné podoby rozhodnutí, jeho výroku ani odůvodnění a pokud koliduje se zněním zákona, není možné ji zohlednit ani při rozhodování.

Pokud jde o druhou kasační námitku, je úvodem třeba učinit krátký exkurz. Zatímco standardně – tj. při odškodňování pracovních úrazů vzniklých v pracovním poměru – probíhá v případě sporu civilní řízení, jde-li o úrazy vzniklé ve služebním poměru, je zákonným procesem pro uplatnění nároku na odškodnění *správní řízení*. Každý z těchto procesů je však ovládán jinými zásadami, které se promítají do způsobu vedení řízení, včetně dokazování.

Obecně řečeno, civilní řízení soudní je ovládáno zásadou formální pravdy, čemuž odpovídá zásada projednací, podle níž je skutkový stav zjišťován v rozsahu účastníky tvrzeném a pomocí důkazů účastníky označených. Neunesení břemene tvrzení či břemene důkazního znamená pro účastníka zpravidla neúspěch ve věci. *Správní řízení* je naproti

tomu ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Účastník řízení je povinen poskytovat k naplnění tohoto cíle součinnost. V daném případě je tedy na rozhodujícím služebním funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti; žadatel o odškodnění má pak procesní práva a povinnosti uložené mu zákonem (§ 174 služebního zákona).

Stěžovatel shledává v kasační stížnosti jako hlavní otázku, jaký je dostatečný rozsah dokazování pro to, aby bylo možné uzavřít, že o skutkovém stavu zjištěném v průběhu řízení nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 180 odst. 1 služebního zákona. Podle Nejvyššího správního soudu není tato optika správná. Po prostudování věci totiž dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se v projednávané věci nejednalo tolik o rozsah dokazování, jako spíše o způsob, jakým bylo prováděno.

Podle § 180 odst. 2 služebního zákona je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, včetně znaleckého posudku. Na věc pak dopadá rovněž vyhláška č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění (byť byla vydána na základě § 444 občanského zákoníku a § 203 zákoníku práce z roku 1965), podle jejíhož § 8 zpracovává lékařský posudek za účelem stanovení výše odškodnění ošetřující lékař. Žalobce v daném případě předložil služebnímu funkcionáři lékařský posudek MUDr. K., tento byl však rozporuplný, a nebylo proto možné na jeho základě o nároku rozhodnout. Je pravdou, že služební funkcionář následně učinil několik úkonů, jimiž se pokusil objasnit skutkový stav, a to oslovením MUDr. T., resp. MUDr. V. Způsob, jímž tak učinil, byl však zcela nevhodný.

Služební funkcionář totiž na jednu stranu oslovoval znalce z oboru ortopedie (chirurgie), nikoli však tím, že by je ustanovil znalcem pro správní řízení podle § 9 zákon o znalcích a tlumočnících, nýbrž „*žádostí o vystavení posudku podle § 8 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 440/2001 Sb.*“. Poněkud neadekvátním způsobem tak skloubil dohromady dva různé úkony, tj. ustanovení znalce z oboru zdravotnictví a žádost o vypracování lékařského posudku podle § 8 vyhlášky, přičemž nebylo (nemohlo být) zřejmé, o jaký úkon ve skutečnosti jde – jinými slovy buď byl chybný adresát, nebo úkon.

Předpokládá-li platná právní úprava jako podklad pro rozhodnutí o odškodnění lékařský posudek podle § 8 vyhlášky, je v první řadě třeba obstarat si tento posudek. Pokud vykazuje vady, je na místě pokusit se tyto odstranit, k čemuž je příslušný opět ošetřující lékař. Má-li pak služební funkcionář i nadále o skutkovém stavu pochybnosti, je nutno ustanovit znalce, ovšem zákonným způsobem, tj. postupem podle zákona o znalcích a tlumočnících, resp. vyhlášky k provedení tohoto zákona a též ve spojení s § 56 správního řádu. Úkony prvoinstančního služebního funkcionáře výše popsanému postupu neodpovídaly.

Pokud pak co do rozsahu nutného dokazování prvostupňový služební funkcionář nesplnil vyčerpávajícím způsobem své povinnosti, bylo na stěžovateli, aby tento vadný postup napravit, nejlépe patrně ustanovením znalce z oboru ortopedie – traumatologie tak, jak mu bylo i výslovně doporučeno Ústřední lékařskou posudkovou komisí Vězeňské služby. Ani stěžovatel však dokazování nedoplnil a spokojil se s nepřípadným

konstatováním, že žalobce příčinnou souvislost neprokázal. Klade-li proto stěžovatel v kasační stížnosti otázku, kolik úkonů je třeba provést, aby bylo dostáno požadavkům § 180 odst. 1 služebního zákona, lze na tuto odpovědět tak, že rozhodující není kvantita úkonů, nýbrž jejich kvalita, tj. nakolik relevantním, zákonným, resp. potenciálně účinným způsobem jsou provedeny. Ani druhá kasační námitka tudíž důvodná není.

Ze všech důvodů, jež byly uvedeny výše, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalobce měl naopak ve věci plný úspěch, stěžovatel je proto povinen nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Náklady důvodně vynaložené žalobcem spočívaly v jednom úkonu právní služby podle § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 2100 Kč, a dále v náhradě hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka (2400 Kč) o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Celkem je tak stěžovatel povinen uhradit žalobci na nákladech řízení 2880 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. ledna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu